

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na trzech zarzutach.

Po pierwsze twierdzi ona, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa stosując pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na cel.

Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do istoty środków przyjętych przez Groupement des cartes bancaires CB (zwanej dalej „Groupement”). Dokładniej rzecz ujmując, Sąd w szczególności miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia praktyki ograniczającej konkurencję ze względu na cel uznając, że ww. środki stanowią ograniczenie konkurencji ze względu na cel, podczas gdy nie były one w ogóle szkodliwe dla konkurencji. Ponadto Sąd miał się dopuścić innych naruszeń prawa uwzględniając okoliczności towarzyszące przyjęciu tych środków. Zdaniem wnoszącej odwołanie dokonał on błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia decyzji związków przedsiębiorstw jako oświadczenia woli Groupement i przeinaczył posiadany materiał dowodowy przypisując Groupement antykonkurencyjne zamiary, jakie miały jej przyświecać przy przyjmowaniu rozpatrywanych środków.

Sąd miał również dopuścić się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do celów przyświecających przyjętym przez Groupement środkom. Dokładniej rzecz ujmując, Sąd miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa uznając, że będące celem przyjętych przez Groupement — i potwierdzonych też przez Sąd — środków zapobieganie efektowi gapowicza mogło zostać uwzględnione jedynie na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE, a nie — na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE.

Sąd miał również dopuścić się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do odpowiedniego kontekstu przyjętych przez Groupement środków. Dokładniej rzecz ujmując, Sąd w szczególności miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego uwzględnienia kontekstu prawnego uchylając ciężącemu na nim obowiązki uwzględnienia dowiedzonego doświadczenia. Miał on w szczególności dokonać błędnej wykładni wyroku Trybunału z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie C-209/07 Beef Industry Development i Barry Brothers usiłując zastosować go przez analogię do niniejszego przypadku pomimo tego, że leżące u podstaw tych dwóch przypadków okoliczności diametralnie różniły się między sobą. Ponadto Sąd miał się dopuścić innych naruszeń prawa uwzględniając kontekst gospodarczy i niejednoznaczne oddziaływanie rynku w niniejszym przypadku. Wreszcie zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd pominął orzecznictwo dotyczące przedmiotu i zakresu złożonych ocen gospodarczych, nie przeprowadzając kontroli w minimalnym obowiązkowym dlań zakresie.

Po drugie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa stosując pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na skutek. Sąd miał dopuścić się naruszeń prawa badając skutki przyjętych przez Groupement środków. Nie ustosunkowując się bowiem do zarzutów podniesionych przez Groupement w odniesieniu do rzekomo antykonkurencyjnych skutków tych środków uchybił on ciężącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

Po trzecie, Sąd naruszył zasady proporcjonalności i pewności prawa nie stwierdzając nieważności nakazu zawartego w art. 2 akapit 2 decyzji Komisji C(2007) 5060 wersja ostateczna. Naruszenie zasady proporcjonalności ma polegać na utrzymaniu w mocy orzeczonego przez Komisję nakazu, podczas gdy nie tylko nie był on konieczny do położenia kresu rzekomo stwierdzonego naruszenia, lecz również — nieproporcjonalny do zamierzonego celu. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył ponadto zasadę pewności prawa nie stwierdzając nieważności ww. nakazu, podczas gdy został on wyrażony w ogólny i niejednoznaczny sposób, pozostawiając Groupement w niepewności co do środków, jakie należy przyjąć w celu zapobieżenia efektowi gapowicza i zapewnienia ochrony systemu „CB”.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu
8 lutego 2013 r. — Markus Weiss przeciwko Condor
Flugdienst GmbH**

(Sprawa C-68/13)

(2013/C 114/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Markus Weiss

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (1) musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?

- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: ile uprzednich przelotów samolotu, który ma być użyty do planowego lotu, ma znaczenie w odniesieniu do nadzwyczajnej okoliczności? Czy istnieje ograniczenie czasowe w odniesieniu do uwzględnienia nadzwyczajnych okoliczności dotyczące uprzednich przelotów? Jeśli tak, jak należy je wyliczyć?
- 3) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają również znaczenie dla późniejszego lotu, czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 15 lutego 2013 r. — Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers przeciwko Selver Saciri i in.

(Sprawa C-79/13)

(2013/C 114/40)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Brussel.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers

Strona pozwana: Selver Saciri, Danijela Dordevic, Danjel Saciri (reprezentowany przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic), Sanela Saciri (reprezentowana przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic), Denis Saciri (reprezentowany przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic), Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Diest

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się, zgodnie z art. 13 ust. 5 dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (¹), przyznawać pomoc materialną w postaci zasiłku pieniężnego, to czy to państwo członkowskie jest wtedy jeszcze odpowiedzialne za czuwanie nad tym, aby osoba ubiegająca się o azyl, w ten

czy inny sposób, mogła skorzystać z minimalnych norm ochrony ustanowionych przez dyrektywę w art. 13 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1, 3, 5 i 8 tej dyrektywy?

- 2) Czy zasiłek pieniężny, przewidziany przez art. 13 ust. 5 dyrektywy [2003/9], należy przyznać od daty złożenia wniosku o udzielenie azylu oraz wniosku o przyjęcie, czy po upływie terminu określonego w art. 5 ust. 1 dyrektywy, czy też w jeszcze innym momencie? Czy zasiłek pieniężny ma być tego rodzaju, że w przypadku braku materialnego przyjęcia przez państwo członkowskie lub przez wyznaczoną przez nie placówkę, umożliwi on osobie ubiegającej się o azyl zapewnienie sobie zakwaterowania, w danym przypadku w hotelu, w oczekiwaniu na zaproponowanie mu stałego zakwaterowania lub znalezienie przez niego zakwaterowania na dłuższy okres czasu?

- 3) Czy jeżeli państwo członkowskie przyznaje materialne przyjęcie tylko jeżeli utworzone przez państwo placówki mogą zapewnić takie zakwaterowanie, a osoba ubiegająca się o azyl, która nie znalazła w ten sposób zakwaterowania, zostaje odesłana do dostępnej dla wszystkich mieszkańców tego państwa pomocy społecznej, przy czym brak jest niezbędnych przepisów ustawowych i struktur umożliwiających placówkom, które nie zostały utworzone przez państwo, faktyczne przyjęcie osób ubiegających się o azyl w krótkim terminie, w sposób odpowiadający godności ludzkiej, to jest to zgodne z dyrektywą [2003/9]?

(¹) Dz.U. 31, s. 18

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2013 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-81/13)

(2013/C 114/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell, pełnomocnik, i A. Dashwood, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/776/UE w sprawie stanowiska w odniesieniu do przyjęcia postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia utworzonej na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją (¹);